

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud projednal v neveřejném zasedání dne 29. dubna 2014 v Brně dovolání obviněné **Zuzany Š t r o m e r o v é**, nar. 25. 1. 1960 v Praze, soukromé porodní asistentky, bytem Praha 4 – Chodov, Augustinova 2070/2, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 6 To 162/2013, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 16 T 86/2012, a rozhodl t a k t o :

Podle § 265k odst. 1 tr. ř. se **z r u š u j í** rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 6 To 162/2013, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 16 T 86/2012.

Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se současně zrušují také další rozhodnutí na zrušené rozsudky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Obvodnímu soudu pro Prahu 6 **p ř i k a z u j e**, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

O d ů v o d n ě n í :

Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 16 T 86/2012, uznal obviněnou Zuzanu Štromerovou (dále zpravidla jen „obviněná“) vinnou zločinem (správně: přečinem) usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku ji odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 84 tr. zákoníku výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu pěti let za současného vyslovení dohledu nad obviněnou. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložil obviněné trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání porodní asistentky na dobu tří let. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal poškozené s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Skutek spáchala podle zjištění soudu tím, že dne 14. 9. 2011 kolem 13:30 hod. v porodním domě u Čápa, v Praze 4 – Kunraticích, Lesní 454, po zevním vyšetření, o kterém nepořídila žádný grafický záznam o vyšetření tehdy těhotné poškozené Mgr. Veroniky Jičínské, PhDr. (správně má být: „Ph.D.“), nar. 22. 11. 1972, v 38+3 týdnů těhotenství, poslala ji domů s tím, že se jedná o falešné kontrakce, neupozornila rodičku, aby při jakékoliv změně zdravotního stavu a rozvoji častějších děložních stahů kontaktovala zdravotnické zařízení a dále poškozenou kontaktovala pouze telefonicky, i když ji poškozená kolem 17:00 hod. informovala o pokračujících kontrakcích, toto sdělení podcenila, nesprávně vyhodnotila

celou situaci, neboť porod započal již kolem 15:00 hod. a v přesně neupřesněné době přestal být porodem fyziologickým a ani ve 20:00 hod. téhož dne, kdy byla poškozenou informována o pokračujících kontrakcích po 15 až 20 minutách, tedy již běžícím porodu, striktně nedoporučila poškozené, aby kontaktovala zdravotnické zařízení, přičemž vzniklou situaci opět nesprávně posoudila jako běžnou a normální a pouze na základě telefonického rozhovoru posoudila fázi porodu za přípravnou a dohodla se s poškozenou, že za ní přijede do bytu v ulici Charlese de Gaulla, č. p. 7, v Praze 6 a ačkoliv byla poškozenou ve 20:52 hod. telefonicky informována, že kontrakce prudce zesílily, že má velmi silné nucení tlačení a když bylo zřejmé, že se jedná o překotný porod, i tentokrát podcenila vzniklou situaci a nedoporučila kontaktovat zdravotnické zařízení a ani sama nepřivolala záchrannou službu, a když se kolem 21:00 hod. dostavila do bytu a zjistila, že je porod v samém závěru, přičemž ozvy plodu nezjistila, teprve požádala manžela poškozené Marka Christiana Thompsona, nar. 3. 12. 1970, aby zavolal záchrannou službu a potom postupovala dle pokynů dispečinku a došlo k spontánnímu odtoku plodové vody, která byla zeleno-hnědá, kašovitá a následnému vybavení plodu ženského pohlaví, který již nejevil známky života.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 6 To 162/2013, podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. zrušil z podnětu odvolání obviněné podaného proti všem výrokům rozsudku soudu prvního stupně tento rozsudek ve výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněnou při nezměněném výroku o vině odsoudil podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání patnácti měsíců. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu třiceti měsíců. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložil obviněné trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání porodní asistentky na dobu dvou let. Podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodná odvolání poškozených. Napadený rozsudek zůstal nezměněn ohledně výroku o náhradě škody podle § 229 odst. 1 tr. ř.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala obviněná prostřednictvím svého obhájce včas dovolání opírající se o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Namítla, že nebyla naplněna objektivní stránka přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, neboť ze skutkové věty rozsudku soudu prvního stupně nelze rozeznat, co soud považoval za porušení zákonných povinností a co pouze konstatuje jako její postup během události. Soudy obou stupňů nekonkretizovaly žádnou právní povinnost stanovenou právním předpisem, kterou měla porušit. Poukázala na to, že rodička nebyla primárně v její péči, ale v době těhotenství byla v péči lékařů a nemocnice. Její role proto byla pouze tzv. doplňkovou nadstandardní službou, byla poškozené k dispozici na telefonu, na její přání k ní byla ochotna kdykoliv přijet a měla poškozenou doprovodit do porodnice jako psychická podpora, tzv. dula. Uvedla, že je nepochybné, že bez pozvání poškozené a jejího souhlasu by neměla vůbec oprávnění k vynucení si návštěvy a vstupu do jejího bytu, k provedení vyšetření, která nelze provádět bez souhlasu ženy, a také k vyúčtování těchto služeb, které poskytuje jako soukromá porodní asistentka. Dále poukazuje na vlastní verzi průběhu skutkového děje a snaží se ji prosadit. Uvedla, že během řízení předložila odborné vyjádření profesní organizace porodních asistentek České konfederace porodních asistentek (ČKPA), Unie porodních asistentek (UNIPA) i vyjádření zahraničních porodních asistentek a znalkyň, která potvrdila, že se nedopustila žádného pochybení. Poukázala na to, že právní řád České republiky neobsahuje žádnou právní úpravu standardů či povinností porodních asistentek při doprovázení žen do porodnic, telefonických konzultací zdravotního stavu ani

obecně poskytování komunitní péče porodními asistentkami. Uvedla, že nemůže nést negativní následky právního vakua ohledně této problematiky. Namítla, že nebyla naplněna ani subjektivní stránka přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, neboť se žádné nedbalosti nedopustila a nebylo prokázáno, že nejednala náležitě pozorně a opatrně a že měla a mohla předvídat možnost vzniku poruchy či ohrožení nebo že náležitě nereagovala na nečekané změny zdravotního stavu těhotné ženy. Dále namítla, že mezi jejím jednáním a následkem není příčinná souvislost, neboť spekulace, že pokud by poškozená včas odjela do porodnice, tak by nedošlo k úmrtí plodu, nemá oporu v žádném podkladu, neboť nebylo prokázáno, že v nemocnici tyto škodlivé následky nenastávají. Poukázala na to, že příčina smrti plodu je sporná, stejně jako otázka, kdy ke smrti došlo, a není proto zřejmé, jak může být škodlivý následek bez dalšího přičítán jejímu jednání. Dále namítla, že v řízení navrhovala a předložila řadu důkazů, které nebyly provedeny, aniž by se soudy obou stupňů s jejich neprovedením jakkoliv vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí.

Obviněná z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 6 To 162/2013, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 27. 3. 2013, 16 T 86/2012, a podle § 265m odst. 1 tr. ř. sám ve věci rozhodl rozsudkem tak, že ji zproští obžaloby.

Nejvyšší státní zástupce ve vyjádření k dovolání uvedl, že většinou námitek obviněné uplatněných v dovolání se již zabývaly soudy obou stupňů. Poukázal na správné závěry soudů obou stupňů v tom, že zavinění smrti dítěte u obviněné, coby porodní asistentky, nespočívalo v její nedbalosti, lajdáctví, vědomém zanedbání povinností porodní asistentky, nýbrž v jejím přesvědčení stoupenkyně tzv. alternativních konzervativních metod. Obviněná výrazně podcenila rizikovost a komplikovanost porodu, přičemž zásadní a stěžejní pochybení spočívalo v tom, že při kontaktu s poškozenou po vyšetření v době kolem 13:30 hod. ji ubezpečila, že její porod ještě nezačal, přičemž spoléhala pouze na skutečnosti sdělované jí telefonicky poškozenou. Obviněná rodičku osobně nevyšetřila a nezjistila skutečný stav porodu. Obviněná celou dobu vystupovala před poškozenou v pozici profesionála a požívala její maximální důvěry, opakovaně ji ubezpečovala, že porod probíhá fyziologicky, bez komplikací, aniž pro takové tvrzení měla z provedeného vyšetření dostatečné podklady, přičemž obviněná spoléhala právě na své zkušenosti porodní asistentky, na údaje vyplývající z odborné literatury, aniž si uvědomovala jednak individuálnost vnímání bolesti a skutečnost, že údaje poskytované rodičkou nemusí být z tohoto pohledu zcela objektivní. Jednání obviněné nebylo v souladu s povinnostmi zdravotního pracovníka porodní asistentky, jak vyplývají především z § 3 vyhlášky č. 55/2011 Sb., o činnostech zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků, ve znění pozdějších předpisů, a z § 5 zmíněné vyhlášky, ale v nejobecnější podobě je tento postup obviněné v rozporu s ustanovením § 11, odst. 1, § 12 odst. 1 a § 56 odst. 1, 2 zák. č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů. Závěrem uvedl, že v jednání obviněné je tedy možno spatřovat přinejmenším nedbalost ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

Nejvyšší státní zástupce z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání odmítl jako zjevně neopodstatněné, a souhlasil s projednáním věci v neveřejném zasedání za podmínek § 265r odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř.], bylo podáno obviněnou jako osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Dovolání má obligatorní náležitosti dovolání stanovené v § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněné je zčásti důvodné. Vycházel přitom z následujících skutečností.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.:

Dovolání je mimořádným opravným prostředkem, který na rozdíl od odvolání není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. Podání dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován. Uplatněné námitky mu musí odpovídat svým obsahem.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je zřejmé, že právním posouzením skutku se rozumí jeho hmotně právní posouzení. Podstatou takového posouzení je aplikace hmotného práva, tj. trestního zákona, na skutkový stav věci, který zjistily soudy prvního a druhého stupně. Významné je, že předmětem právního posouzení je skutek, který zjistily soudy, a nikoli jak skutek prezentuje či jak se jeho zjištění dožaduje dovolatel. V dovolání proti odsuzujícímu rozhodnutí lze namítat, že skutkový stav věci, který zjistily soudy, nenaplnuje znaky trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným. Je tedy možné vytýkat právní vady v kvalifikaci skutkového stavu věci zjištěného soudy.

Mimo rámeček dovolacího důvodu jsou skutkové námitky, tj. takové námitky, jimiž se dovolatel snaží dosáhnout jiného hodnocení důkazů oproti tomu, jak je hodnotily soudy, tím i změny ve skutkových zjištěních soudů a jejich nahrazení jinou verzí skutkového stavu věci, kterou obviněný prosazuje. Dovolání se tudíž nemůže zakládat na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění vyvodily z důkazů, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování apod. Dovolání jako mimořádný opravný prostředek je určeno k nápravě závažných právních vad pravomocných rozhodnutí, a nikoli k tomu, aby skutková zjištění soudů prvního a druhého stupně byla přezkoumávána ještě třetí soudní instancí. Nejvyšší soud se zabývá z podnětu dovolání podaného s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. otázkou správnosti právního posouzení skutku zásadně ve vztahu k tomu skutkovému stavu věci, který zjistily soudy prvního a druhého stupně, a nepřihlíží k námitkám proti skutkovým zjištěním soudů.

Podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku kdo jinému z nedbalosti způsobí smrt, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti.

Podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku odnětím svobody na jeden rok až šest let bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 proto, že porušil důležitou povinnost

vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona.

Z hlediska subjektivní stránky se vyžaduje nedbalost podle § 16 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku. Aby mohl být obviněný odsouzen pro nedbalostní trestný čin, je třeba prokázat, že si byl vědom, že může způsobit nějaký škodlivý následek, a bez přiměřených důvodů spoléhal, že jej nezpůsobí, či nevěděl, že jej může způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl (srov. č. 25/1962 Sb. rozh. tr.). Rozhodným je tedy to, zda pachatel věděl nebo vědět mohl a měl, že porušením některého předpisu bude jednat za takových okolností, že tím může způsobit následek uvedený ve zvláštní části trestního zákoníku.

Zavinění musí zahrnovat všechny znaky charakterizující objektivní stránku trestného činu, tedy i příčinný vztah mezi jednáním pachatele a následkem trestného činu (srov. č. 21/1981 Sb. rozh. tr.). Při nedbalosti je přitom třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout. Trestný čin usmrcení z nedbalosti podle § 143 tr. zákoníku lze spáchat z hlediska jednání jako znaku objektivní stránky jeho skutkové podstaty jak konáním, tak i opomenutím ve smyslu § 112 tr. zákoníku.

Za porušení důležité povinnosti podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku není možno mechanicky považovat porušení jakéhokoliv předpisu, ale jen takové povinnosti, jejíž porušení má zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život, jestliže tedy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku (srov. č. 11/1964 Sb. rozh. tr.). Aby bylo možné uznat, že jde o porušení důležité povinnosti vyplývající ze zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uložené podle zákona, musí soud zjistit, že mezi porušením této povinnosti a následkem trestného činu je příčinná souvislost (srov. č. 31/1966, shodně č. 39/1963 a č. 5/1962 Sb. rozh. tr.). Když při vzniku smrtelného následku spolupůsobilo více příčin (jednání pachatele a poškozeného), je třeba hodnotit každou příčinu pro vznik následku zvlášť a určit její důležitost pro následek, který z jednání pachatele nastal. Jednání pachatele, i když je jen jedním článkem řetězu příčin, které způsobily následek, je příčinou následku i tehdy, kdyby následek nenastal bez dalšího jednání třetí osoby (srov. č. 72/1971 Sb. rozh. tr.). Trestní zákoník zmiňuje důležitou povinnost uloženou podle zákona, čímž se v praxi rozumí nejen povinnost přímo uložená zákonem, ale i povinnost uložená na základě zákona jiným právním předpisem nebo i konkrétní příkaz vydaný na základě zákona a způsobem tam uvedeným. Nestačí však porušení jakékoli povinnosti i když se týká ochrany života člověka, ale musí jít o povinnost, která je důležitá (srov. Šámal, P. a kol. Trestního zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 1340 až 1341).

Konstantní judikatura vychází z názoru, že ve výroku odsuzujícího rozsudku je třeba uvádět konkrétní ustanovení právních předpisů, v nichž spočívá porušení důležité povinnosti podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku.

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 6 To 162/2013, který obviněná napadla dovoláním, shledal výrok o vině trestným činem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku správným. Po splnění přezkumné povinnosti nezjistil zákonné podmínky k postupu podle § 258 tr. ř. a § 259 tr. ř. Odvolací soud tedy shledal výrok o vině zákonným a odůvodněným, stejně tak správnost postupu řízení, které mu předcházelo.

Nejvyšší soud tomuto rozhodnutí nepřisvědčil. Při respektování východisek a judikatury zmíněných výše je zřejmé, že se odvolací soud, pokud jde o výrok o vině, zcela ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně. Ten se však zcela nedostatečně vypořádal s otázkou příčinné souvislosti mezi jednáním obviněné a následkem činu, subjektivní a objektivní stránkou trestného činu, k nimž obviněná vznesla námitky, které jsou právně relevantními námitkami z hlediska důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Obvodní soud pro Prahu 6 jako soud prvního stupně se nezabýval v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 16 T 86/2012, příčinnou souvislostí mezi jednáním obviněné a následkem činu a uvedl, že na základě provedeného dokazování dospěl k jednoznačnému závěru o vině obviněné. V tzv. právní větě rozsudku vyslovil, že obviněná jinému z nedbalosti způsobila smrt a spáchala takový čin proto, že porušila důležitou povinnost vyplývající z jejího povolání a uloženou jí podle zákona, čímž spáchala zločin (správně: přečin) usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Neuvedl však, v čem spočívá porušení této důležité povinnosti. Z odůvodnění rozsudku ani nevyplývá posouzení objektivní stránky uvedeného přečinu. Pokud jde o subjektivní stránku trestného činu, soud prvního stupně uvedl, že obviněná jako porodní asistentka si musela být vědoma toho, že porody neprobíhají stejně, a rozpoznat, zda těhotenství skončí fyziologickým porodem nebo nutností zásahu lékaře a musela si být také vědoma toho, že rodička není schopna rozpoznat příznaky toho, zda se dítě před porodem dusí. Dodal, že proto uznal obviněnou vinnou zločinem (správně má být: přečinem) usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

Městský soud v Praze jako soud odvolací se ztotožnil s právní kvalifikací skutku. Pokud jde o objektivní stránku žalovaného přečinu doplnil, že jednání obviněné nebylo v souladu s jejími povinnostmi porodní asistentky jako zdravotnického pracovníka, které vyplývají z ustanovení § 3 a § 5 vyhl. č. 55/2001 Sb., o činnostech zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků, ve znění pozdějších předpisů, přičemž postup obviněné byl v obecně v rozporu s ustanoveními § 11 odst. 1, 2, § 12 odst. 1 a § 56 odst. 1, 2 zák. č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů. V jednání obviněné shledal porušení důležité povinnosti vyplývající z jejího povolání a uložené jí podle zákona. V příčinné souvislosti s touto skutečností je podle odvolacího soudu nutno v jednání obviněné spatřovat nedbalost nejméně ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

Odvolací soud tímto odůvodněním doplnil absenci právních závěrů rozsudku soudu prvního stupně týkajících se porušení důležité povinnosti podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku a také příčinné souvislosti mezi jednáním obviněné a následkem činu, což mu umožnilo ponechat výrok o vině beze změny. Takový postup se však příčí jak ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř., tak ustanovením § 258 a § 259 tr. ř. Další námitky, jimiž obviněná napadá rozsah provedeného dokazování, způsob hodnocení důkazů i skutková zjištění soudů jsou námitkami skutkovými, které svým obsahem nenaplňují uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Jde o námitky, kterými obviněná předkládá vlastní verzi skutkového děje a namítá, že se nedopustila žádného pochybení. Stejnou povahu mají i námitky proti znaleckému posudku.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.:

Tento dovolací důvod obviněná spatřuje v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně, aniž by byly splněny zákonné procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí. Blíže tento důvod dovolání neodůvodnila. Obviněná přehlíží, že Městský soud v Praze její odvolání nezamítl, ale zrušil výrok o trestu, znovu rozhodl o trestu obviněné a jinak rozsudek soudu prvního stupně zůstal nezměněn. Takto uplatněný a neodůvodněný dovolací důvod proto nelze přezkoumat.

Nejvyšší soud shledal, že dovolání je z části důvodné, a proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 6 To 1623/2013, i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 16 T 86/2012. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. současně zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozsudky soudů obou stupňů obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 6, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Soud prvního stupně v dalším řízení odstraní vytýkané vady, k nimž došlo v dosavadním řízení, a je přitom podle § 265s odst. 1 tr. ř. vázán právním názorem, který Nejvyšší soud vyslovil v tomto rozhodnutí. Znovu vyslechne obviněnou Zuzanu Štromerovou a doplní jejím výsledkem zjištění týkající se subjektivní a objektivní stránky žalovaného přečinu a okolností spolupůsobení více příčin na vznik smrtelného následku. Vyslechne také svědkyni Mgr. Veroniku Jičínskou, Ph.D., aby zjistil, zda a v kladném případě v jaké míře spolupůsobilo jednání této poškozené na následek, který nastal. Podle výsledku doplnění dokazování bude hodnotit zvlášť každou příčinu pro vznik následku. Dokazováním objasní příčinnou souvislost mezi jednáním obviněné Zuzany Štromerové a následkem činu. Dokazování zaměří též na objasnění znaku důležité povinnosti obviněné, vyplývající z jejího zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uložené jí podle zákona (§ 143 odst. 2 tr. zákoníku) a v případě odsuzujícího rozsudku výslovně uvede ve výroku rozsudku, v čem spočívá porušení uvedené důležité povinnosti. Protože napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo zrušeno jen v důsledku dovolání podaného ve prospěch obviněné, nemůže podle § 265s odst. 2 tr. ř. dojít v novém řízení ke změně rozhodnutí v její neprospěch (tzv. zákaz reformationis in peius).

P o u ě n í : Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. dubna 2014

Předseda senátu
JUDr. Jindřich Urbánek v. r.

Za správnost vyhotovení:
Lucie Vlachová